

[Oversættelse]

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

FØRSTE AFDELING

SAG EMRE mod SCHWEIZ

(Klage nr. 42034/04)

DOM

STRASBOURG

22. maj 2008

ENDELIG

22-08-2008

Der kan foretages mindre formelle ændringer i dommen.

I sagen Emre mod Schweiz

har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (første afdeling), der har behandlet sagen i et kammer bestående af:

Christos Rozakis, *formand*,

Nina Vajić,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

George Nicolaou, *dommere*,

og André Wampach, *justitssekretær for afdelingen*,

efter at have voteret i lukket retsmøde den 29. april 2008 dags dato afsagt følgende dom:

PROCEDURE

1. Baggrunden for sagen er en klage (nr. 42034/04), der er rettet mod Det Schweiziske Forbund, idet en tyrkisk statsborger, Emrah Emre ("klager") den 20. november 2004 indgav en klage til Domstolen i medfør af artikel 34 i Konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ("Konventionen").

2. Klager er repræsenteret ved C. Tafelmacher, der er advokat i Lausanne. Den schweiziske regering ("Regeringen") er repræsenteret ved dennes repræsentant, Adrian Scheidegger, stedfortrædende chef for afdelingen for menneskerettigheder og Europarådet.

3. Klager påstår, at hans udsendelse fra Schweiz krænker artiklerne 3 og 8 i Konventionen.

4. Den 12. oktober 2006 besluttede Domstolen at underrette Regeringen om klagen. Domstolen har under påberåbelse af artikel 29, stk. 3, besluttet, at behandle sagens antagelse til realitetsbehandling og berettigelse samtidigt.

SAGENS BAGGRUND**I. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER I SAGEN**

5. Klager blev født den 18. december 1980 i Tyrkiet.

6. Han indrejste i Schweiz den 21. september 1986 sammen med sine forældre og har siden boet i Neuchâtel.

7. Den 1. juni 1990 tilkendte kantonen Neuchâtel ham en årlig opholdstilladelse, der efterfølgende blev forlænget.

8. Den 12. november 1997 blev klager af myndigheden med ansvar for værgemål i distriktet Neuchâtel idømt 2½ månedes betinget fængsel for formueforbrydelser, trusler i henhold til § 180 i straffeloven og grov overtrædelse af færdselsreglerne.

9. Den 10. november 1999 blev han af samme myndighed idømt seks måneders fængsel, der blev gjort betinget med en prøvetid på tre år, for omtrent tredive lovovertrædelser, der var blevet begået mellem 1994 og oktober 1998, herunder simple og alvorlige legemsbeskadigelser, voldshandlinger, tyveri, røveri, materiel skade, hæleri, injurier og trusler. Den betingede udsættelse af straffuldbyrdelsen af 12. november 1997 blev tilbagekaldt.

10. Den 10. august 2002 blev klager igen arresteret og fængslet.

11. Den 13. august 2002 idømte politiretten for distriktet Neuchâtel klager en ubetinget fængselsstraf på fem måneder for optøjer og overtrædelse af våbenloven, hvilke lovovertrædelser blev begået den 5. marts 2000. Den af 10. november 1999 tilkendte strafudsættelse blev ligeledes tilbagekaldt. Retten afsagde kendelse om ubetinget udvisning af klager fra schweizisk territorium i en periode på syv år. Dommen blev stadfæstet den 6. marts 2003 af den strafferetlige afdeling ved kassationsdomstolen i kantonen Neuchâtel.

12. Den pågældende person blev gentagne gange dømt for overtrædelse af færdselsreglerne (jf. den strafferetlige kendelse af 14. december 2000 fra anklagemyndigheden i Neuchâtel for en lovovertrædelse, der blev begået den 27. november 2000, samt de to strafferetlige kendelser af 4. juli og 29. oktober 2002 fra første regionale afdeling af forundersøgelsesdommere i Berner Jura-Seeland for lovovertrædelser, der blev begået henholdsvis den 13. marts og 4. august 2002).

13. Forvaltningsdomstolen i kantonen Neuchâtel, der traf afgørelse om den pågældende persons appel den 1. april 2003, beordrede udsættelse af gennemførelse af retsafgørelsen om udvisning.

14. Klager blev betinget løsladt den 9. april 2003 med en prøvetid på to år.

15. Den 2. juni 2003 traf udlændingeenheden i kantonen Neuchâtel afgørelse om administrativ udvisning af klager på ubestemt tid.

16. Finansdepartementet, der henholdsvis traf afgørelse den 7. juli og 12. december 2003, og efterfølgende forvaltningsdomstolen i kantonen Neuchâtel afviste den pågældende persons appel mod denne

afgørelse. Ifølge forvaltningsdomstolen var der en offentlig interesse i at udvise appellanten, da han gentagne gange var blevet dømt for alvorlige lovovertrædelser, da der var en betydelig risiko for, at han igen skulle begå strafbare handlinger, og da han således udgjorde en trussel mod den offentlige sikkerhed. Med hensyn til den pågældende persons private interesse i at blive i Schweiz måtte denne vige for hensynet til den offentlige sikkerhed på trods af personens langvarige ophold i landet, hvor hans slægtninge bor, og hans ubetydelige tilknytning til Tyrkiet samt hans mors helbredstilstand, der var blevet depressiv efter meddelelse om, at sønnen skulle udsendes.

17. Klager nedlagde ved et forvaltningsretligt søgsmål over for forbundsdomstolen påstand om ophævelse af forvaltningsdomstolens afgørelse af 12. december 2003 og nedlagde subsidiært påstand om hjemvisning af sagen til den kantonale myndighed med henblik på ny forundersøgelse og ny prøvelse. Han klagede over en ufuldstændig konstatering af de faktiske forhold samt over overtrædelse af § 10 og 11 i den føderale lov af 26. marts 1931 om udlændinges ophold og etablering (jf. nedenstående præmis 34).

18. Ved dom af 3. maj 2004, der blev forkyndt for klager den 21. maj 2004, afviste forbundsdomstolen denne klage af følgende grunde:

”(…) 2. § 10, stk. 1, litra a, i lov om udlændinges ophold og etablering (LSEE¹) foreskriver, at en udlænding kan udvises fra Schweiz eller fra en kanton, hvis udlændingen af en retlig myndighed er kendt skyldig i en strafbar handling. Der bliver kun truffet afgørelse om udvisning, hvis dette forekommer passende henset til samtlige omstændigheder (§ 11, stk. 3, i lov om udlændinges ophold og etablering, og hvis udvisningen sker i respekt for proportionalitetsprincippet (...)

3. I den foreliggende sag opfylder appellanten grunden til udvisning, der er foreskrevet i § 10, stk. 1, litra a, i lov om udlændinges ophold og etablering, idet han gentagne gange er kendt skyldig i lovovertrædelser, hvor den samlede idømte straf beløber sig til 13 ½ måned. Det skal dog undersøges, om udvisningen respekterer proportionalitetsprincippet.

3.1 I den anden domfældelse fra myndigheden med ansvar for værgemål af 10. november 1999, der fremgår af sagen, lægges der omkring tredive lovovertrædelser, der er begået mellem 1994 (da appellanten var under fjorten år) og oktober 1998, til grund. Ifølge denne doms ordlyd var forholdene ekstremt alvorlige; appellanten havde ikke kun udnyttet enhver lejlighed til at begå formueforbrydelser, men han havde også udøvet umotiveret vold, der fik alvorlige følger for de skadelidte.

I straffedommen, der blev afsagt den 13. august 2002, stadfæstet den 6. marts 2003, og som findes i sagen, kendes klager skyldig i optøjer og overtrædelse af våbenloven (en tåregasspray var blevet beslaglagt i hans køretøj). Politiretten lagde i denne

¹ Føderal lov af 26. marts 1931 om udlændinges ophold og etablering, der er gældende på tidspunktet for forholdene i den foreliggende sag.

henseende til grund, at den pågældende person den 5. marts 2000 sammen med sin følgesvend havde samlet en bande, der skulle gennemføre et straffetogt mod sikkerhedspersonalet og de personer, der var til stede i et diskotek, hvortil de var nægtet adgang. Under angrebet, der blev ledet af klager og hans følgesvend, udøvede angriberne uacceptabel vold mod mennesker og ejendom, nogle ved hjælp af knive og tåregasspray. Sådanne handlinger kunne få fatale følger. Desuden overlevede én af sikkerhedsvagterne, der blev stukket med kniv af en uidentificeret deltager, kun på grund af sin sikkerhedsvest. Derudover henviste straffedommeren til, at den pågældende person var kendt i byen Neuchâtel "som en voldelig person og ballademager, der navnlig var tilknyttet en bande af unge udlændinge, som spredte uro i byen", og til, at han havde udvist en "sjælden arrogance" i retten, hvor han ikke udviste den mindste anger. Endelig fremhævede retten klagers åbenlyse manglende erkendelse af den kriminelle adfærd.

3.2 Selv om klager ikke har begået en handling af en sådan alvor, at den alene kunne berettigede hans udvisning, forholder det sig ikke desto mindre således, at de lovovertrædelser, der er lagt til grund i de tre ovennævnte domme, langt fra er uvæsentlige. Frem for alt vidner de af natur, antal og kontinuitet om et menneske, der næppe er i stand til at løse konflikter og frustrationer på anden måde end ved vold, der er klar til at lade egen lov gælde, alene eller ved hjælp af følgesvende, der udviser foragt for andres ejendom og kropslige integritet, der åbenlyst håner de retlige myndigheder. En sådan holdning, der kan skabe usikkerhed, udgør en alvorlig fare for den offentlige sikkerhed, navnlig da det forekommer sandsynligt, at klager vil kunne begå lovovertrædelser igen mod enhver person, der står i vejen for ham. Det skal endelig tilføjes, at en yderligere optrapning af lovovertrædelserne ikke kan udelukkes.

3.3 Under disse omstændigheder ville alene en reel bevidsthedsfølelse kombineret med et stærkt ønske om ændring kunne reducere den høje risiko for gentagelse af de strafbare forhold og dermed den alvorlige fare, som appellanten udgør. Den pågældende persons adfærd siden 5. marts 2000 vidner imidlertid ikke om en væsentlig udvikling. Der blev på den ene side afsagt tre domme mod klager for overtrædelse af færdselsreglerne begået den 27. november 2000, 13. marts og 4. august 2002. På den anden side synes hans fængsling den 10. august 2002 ikke at have haft en tilstrækkeligt positiv virkning i forhold til, hvad der fulgte efter.

Fængselsdirektøren erklærede ganske vist i sin udtalelse af 24. februar 2003, der er vedlagt sagsakterne, med henblik på betinget løsladelse, at appellanten havde udvist en "upåklagelig adfærd" siden de trufne foranstaltninger efter et forsøg på at indsmugle penge i fængslet, og at han således var i en "reel og meget positiv udvikling". Der oplyses følgende i rapporten fra *Centre psycho-social* i Neuchâtel af 14. januar 2003, som er fremlagt af appellanten: "en vågnende bevidsthedsfølelse har kunnet observeres. Man kan således med rimelighed håbe, at tilbageholdelsen har haft den ønskede opdragende effekt. Det er naturligvis vigtigt for yderligere reduktion af risikoen for gentagelse af strafbare forhold, at [appellanten] får et fast arbejde og kan modtage ambulans psykiatrisk behandling". Fængselspræsten fortalte den 23. april 2003, at han mente, at han havde kunnet observere positive skridt mod en mere internaliseret bevidsthedsfølelse hos den pågældende person. Appellanten blev endelig betinget løsladt og efter anken blev den administrative udvisning udsat.

På den anden side er appellanten ifølge kriminalforsorgens skrivelser af 8. og 10. december 2003, der blev fremsendt af kantonens økonomidepartement, mildest talt ikke

villig til at følge den psykiatriske behandling, der blev påbegyndt under tilbageholdelsen.

Forpligtelsen til at fortsætte denne behandling er imidlertid bindende i forbindelse med den betingede løsladelse og en væsentlig faktor for den ønskede ændring. Appellantens afvisning i denne henseende udelukker derfor konklusionen om, at han skulle have udviklet sig tilstrækkeligt til at være bevidst om sine handlinger, og at han skulle have til hensigt at gøre alt for at ændre sin adfærd. Selv om appellanten ikke længere er part i sager med så alvorlige handlinger, som dem der blev begået den 5. marts 2000, gør hans holdning det ikke muligt med tilstrækkelig garanti at udelukke, at der er en høj risiko for, at han begår nye strafbare forhold. Vi skal således lægge til grund, at han stadig udgør en alvorlig fare for den offentlige sikkerhed og orden.

3.4 Appellantens private interesse i at blive i Schweiz er endnu ikke afklaret.

3.4.1 I henhold til de faktiske omstændigheder, der er fastslået ved den anfægtede dom, ankom appellanten til Schweiz sammen med sin familie den 21. september 1986, før han var fyldt seks år. Han har således i en alder af 23 år på tidspunktet for den appellerede dom haft hele sin skolegang og boet det meste af sit liv i Schweiz, hvor hans far, mor og brødre også bor.

Det kan derfor ikke benægtes, at appellanten har betydelige kulturelle, sociale og familiemæssige tilknytninger til vores land svarende til andengenerationsudlændinges, for hvem udvisning kun kan beordres med tilbageholdenhed. Dette betyder dog ikke, at han reelt er integreret her i landet, selv om han ifølge eget udsagn stadig har et romantisk forhold, der begyndte for mere end otte år siden. Hans arbejdssituation har reelt aldrig været stabil, og han har frem for alt udnyttet opholdet til at begå en betydelig mængde forseelser, navnlig sammen med en bande af andre unge udlændinge.

3.4.2 Appellanten har kun boet nogle få år i Tyrkiet. Hans bedstemor bor dog stadig i Tyrkiet, og ifølge de faktiske forhold, som forvaltningsdomstolen har lagt til grund, opholdt han sig der i 1½ måned i juni og juli 2002.

Derudover lider appellanten ifølge udtalelsen fra *Centre psycho-social* i Neuchâtel, der er gentaget af den appelindstævnte myndighed, ”af en følelsesmæssigt labil personlighedsforstyrrelse med impulsive elementer og borderline samt af en fobisk angstlidelse”, hvilket forklarer, hvorfor truslen om selvmordsforsøg ved tilbagevenden til Tyrkiet, som han fremførte, skal tages meget alvorligt.

Der oplyses endvidere følgende i den af appellanten fremlagte rapport fra dette center af 14. januar 2003:

”I betragtning af hans tiltagende selvskadende adfærd måtte [appellanten] indlægges på kantonens psykiatriske hospital i Perreux fra 27. september til 11. oktober 2002. [...] [Appellanten] har alene under konsekvent medicinering og psykoterapeutisk støtte formået at træde et skridt tilbage fra sin situation som en indsat og begynde at indse, at det, der skræmte ham endnu mere end situationen som indsat, var udvisningen fra schweizisk territorium i en periode på syv år [...]. Tanken om at skulle vende tilbage til Tyrkiet, et land han i sidste ende kun kender fra sine ferier, bekymrer ham enormt. [...] Han ser i sin angst ingen mulighed for integration i sit hjemland. Han ville der være ”schweizeren”, den der forlod landet. Han nævner PKK samt den udsatte militærtjeneste

på tre år. [Appellanten] siger, at han er for svag til at udholde det, der venter ham i Tyrkiet. Han erklærer også, at han, hvis han tilbagesendes, vil han skære sin hals over. [...]"

Endelig bekræftede brevet af 21. januar 2003 fra familiens læge, der ligeledes er fremlagt af appellanten, at sidstnævnte var opvokset i et voldeligt og ikke særligt stimulerende miljø, og det understreges, at en udvisning ville fjerne ham fra de beroligende og strukturerende forhold, der er etableret de senere år.

Samlet set afslører disse faktiske forhold, at appellants tilknytning til oprindelseslandet er meget mere ubetydelige end tilknytningerne til Schweiz. Han vil derfor få betydelige problemer, hvis han sendes tilbage til Tyrkiet, på trods af hans tidligere ophold der. Den personlighedsforstyrrelse, som han er ramt af, og angsten og selvmordstanker, som han lider af ved tanken om at blive udvist, taler ligeledes for et fortsat ophold i Schweiz. Omfanget heraf skal imidlertid sættes i perspektiv, idet den pågældende person forsømmer den terapeutiske opfølgning, der specifikt er beregnet til at hjælpe ham på disse punkter.

3.5 Alt i alt vejer den offentlige interesse i at udsende appellanten tungere end hans private interesse i at blive i vores land. Behovet for at beskytte Schweiz mod en vaneforbryder, der ikke er i stand til at tilpasse sig den etablerede orden, og som udgør en alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed, går forud for rodløshed og de betydelige tilpasningsvanskeligheder, som den pågældende vil blive udsat for i tilfælde af tilbagesendelse, idet han har bevaret nogen tilknytning til sit hjemland og aldrig er blevet fuldt integreret i Schweiz.

Selv om det i brevene fra *Hôpital de la Providence* den 11. december 2002 og fra *Clinique de psychiatrie* i Perreux af 19. marts 2003, der er fremlagt af appellanten, anføres, at hans mor var indlagt på grund af depression forbundet med meddelelse om hans udvisning, er denne persons interesse i at blive i Schweiz ikke tilstrækkelig til at vende resultatet af ovenstående afvejning, såfremt et sådant forhold kan tages i betragtning.

4. Af samme årsager kræver den anfægtede afgørelse ikke artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder af 4. november 1950, forudsat at appellanten, der er voksen, enlig og barnløs, kan gøre den gældende til indsigelse mod udvisning. Den mulige overtrædelse af respekten for hans privatliv – eller endog familieliv, som denne administrative udvisningsforanstaltning udgør, ville reelt være forenelig med artikel 8, stk. 2, EMRK, idet dette indgreb er nødvendigt for at forebygge uro eller forbrydelser (...)."

19. Klager blev sendt tilbage til Tyrkiet den 24. oktober 2004. Han vendte imidlertid illegalt tilbage til Schweiz i maj eller juni 2005.

20. Den 17. juni 2005 afviste formanden for Domstolens fjerde afdeling klagers begæring om foreløbige foranstaltninger i henhold til regel 39 i Domstolens procesreglement.

21. Den 1. juli 2005 blev klager anholdt og tilbageholdt på grundlag af arrestordre, der var blevet udstedt efter ovennævnte domfældelser.

22. Klager begærede en fornyet prøvelse af afgørelsen af 2. juni 2003, idet han gjorde sin depressive tilstand og selvmordstendenser gældende.

23. I dom af 20. juli 2005 idømte politiretten i distriktet Neuchâtel ham tre måneders fængsel for misbrug af en telekommunikationsinstallation i henhold til § 179 i straffeloven samt for forsøg på trusler i henhold til § 180 i straffeloven. Retten fandt det fastslået, – idet klager havde indrømmet forholdene, at han efter løsladelsen den 9. april 2003 gentagne gange havde chikaneret sin partner telefonisk, fordi hun havde fortalt ham, at hun ville bryde med ham. Han havde i øvrigt truet hende og sagt, at han ville begå selvmord, hvis hun forlod ham.

24. Den 22. september 2005 idømte samme ret klager to måneders fængsel for at have overtrådt opholdsforbuddet i medfør af § 291 i straffeloven.

25. Klager fik den 27. september 2005 fra justits-, sikkerheds- og finansdepartementet for kantonen Neuchâtel tilkendt en betinget løsladelse pr. 30. september 2005. Samme dag beordrede udlændingeenheden, at han skulle tilbageholdes for at sikre korrekt gennemførelse af tilbagesendelsesproceduren.

26. Ved en afgørelse af 4. oktober 2005 bekræftede formanden for distriktsretten i Neuchâtel lovligheden af denne tilbageholdelse, idet den pågældende person under høringen havde givet udtryk for at han agtede at undgå tilbagesendelsen. Formanden lagde endvidere til grund, at tilbageholdelsen skulle være af kort varighed, idet der var reserveret plads på en flyafgang til Istanbul den 13. oktober 2004. På dagen for domsafsigelsen åbnede klager sine arer i begge underarme med et barberblad. De konsulterede læger kvalificerede denne handling som et selvmordsforsøg, samtidigt med, at de bemærkede, at sårene var overfladiske. Han recidiverede den 11. oktober 2004. Efter at være underrettet om disse hændelser udsatte udlændingeenheden midlertidigt tilbagesendelsen.

27. Den 11. oktober 2005 afviste formanden for Domstolens fjerde afdeling en ny begæring, der var indgivet af klager i henhold til regel 39 i procesreglementet.

28. Den 31. oktober 2005 afviste udlændingeenheden for kantonen Neuchâtel endelig at udsætte udvisningen yderligere, i betragtning af at ansøgeren ville kunne blive behandlet i Tyrkiet.

29. Klager blev sendt tilbage til Tyrkiet den 1. november 2005.

30. Ved en afgørelse af 27. december 2005 afviste økonomidepartementet for kantonen Neuchâtel en klage fra klager mod afgørelsen af 31. oktober 2005 med henvisning til, at § 11, stk. 4, i den føderale lov om udlændinges ophold og etablering kun tog højde for udsættelse eller endelig ophævelse af udvisning under ekstraordinære omstændigheder, og at denne afgørelse under ingen omstændigheder medførte genindførelse af den tilladelse, der blev tilbagekaldt ved afgørelsen om udvisning (jf. nedenstående præmis 34): en sådan udsættelse kunne kun være foreløbig og midlertidig for et ophold af

kort varighed og baseret på en grund, der nødvendigvis kræver den pågældende persons tidsbegrænsede og midlertidige tilstedeværelse på schweizisk jord, som for eksempel en nær persons død, en begravelse, en krævet tilstedeværelse i en domstol mv.

31. Departementet bemærkede endvidere med henvisning til forbundsdomstolens praksis, at en udvisningsforanstaltning ikke kunne opretholdes, når dens gennemførelse var udsat på ubestemt tid, på betingelse af, den pågældende persons opførsel er tilfredsstillende. Med andre ord kunne gennemførelsen af udvisningen ikke udsættes på ubestemt tid på baggrund af berettigede forventninger til den pågældende persons ændring. Departementet bemærkede ligeledes, at klager blev behandlet af en psykiater i Tyrkiet, at hans tilstand var forbedret, og at han derfor havde mulighed for passende behandling, idet det lokale sundhedssystem garanterede psykoterapeutisk opfølgning og medicinering.

32. Ved en afgørelse af 12. januar 2006 fandt forvaltningsdomstolen i kantonen Neuchâtel tilbageholdelsen af klager fra 4. oktober 2005 ulovlig. Den tilkendte ham 600 CHF (ca. 380 EUR) til udgifter og sagsomkostninger.

33. Den 23. januar 2006 indledte klager et søgsmål ved samme forvaltningsdomstol om anfægtelse af afgørelsen af 27. december 2005. Det ser ikke ud til, at jurisdiktionen har truffet en afgørelse dags dato.

[...]

RETLIGE BETRAGTNINGER

I. OM DEN PÅSTÅEDE KRÆNKELSE AF KONVENTIONENS ARTIKEL 8

35. Klager påstår, at hans udsendelse fra Schweiz i henhold til Konventionens artikel 8 adskiller ham fra familien og dermed udgør en krænkelse af retten til respekt for privatliv og familieliv, der er garanteret ved denne bestemmelse, der har følgende ordlyd:

”1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

2. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, undtagen for så vidt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets

økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed.”

A. Om antagelse til realitetsbehandling

36. Regeringen har i sine bemærkninger af 23. februar 2007 ikke fremsat afvisningsgrunde i henhold til Konventionens artikel 35, stk. 3.

37. Domstolen konstaterer, at klagepunktet, der er afledt af Konventionens artikel 8, ikke er åbenbart ugrundet, og at klagepunktet ikke er i konflikt med nogen anden afvisningsgrund i henhold til den nævnte bestemmelse.

38. Klagen erklæres hermed for egnet til realitetsbehandling.

B. Om realiteten

1. Parternes argumenter

a) Klager

39. Klager bemærker, at Regeringen sætter spørgsmål ved hans positive udvikling. Han gør i denne henseende gældende, at han ikke har kunnet tilskrives nogen alvorlig forbrydelse siden 2004. Domfældelserne fra 2005 angik dels hændelser i forbindelse med, at han forlod fængslet i april 2003 – da hans veninde havde oplyst, at hun havde til hensigt at forlade ham – og med hensyn til det øvrige hans brud på forbuddet mod ophold, da han vendte tilbage til Schweiz i 2005. Denne tilbagevenden skulle vise, at han var i en nødsituation, der medførte, at han ikke respekterede udvisningsforanstaltningen.

40. Klager understreger ligeledes, at han stadig var mindreårig, da han begik nogle af de lovovertrædelser, som han er anklaget for. Selv om denne adfærd er kritisabel, skal den imidlertid ses i forhold til hans vanskelige opvækst.

41. Han understreger, at han kun blev dømt én gang for alvorlige forbrydelser som voksen den 13. august 2002, idet forholdene går tilbage til 5. marts 2000. I en sådan situation finder klager det overdrevet at hævde, som Regeringen gør, at han ”skulle have været på vej ind i en kriminel løbebane”. Han hævder, at kronologien for de relevante hændelser tværtimod viser, at han gradvist har antaget en passende adfærd uden vold, undtagen mod sig selv. Derudover understreger han, at han aldrig har forsøgt at tjene til livets ophold ved at begå forbrydelser.

42. Klager hævder også, at hans helbredsproblemer ikke kan behandles på passende vis i Tyrkiet, – et land, hvor han ikke har noget familienetværk eller socialt netværk, der kan støtte ham.

43. Med hensyn til Regeringens argument om, at han nægtede terapeutisk opfølgning, erkender klager, at han havde visse vanskeligheder i denne henseende i 2003. Situationen skulle dog have ændret sig siden udgangen af 2004, navnlig efter hans udvisning, hvor han konsulterede læger i Tyrkiet for at blive behandlet for sin tendens til selvskade. Det viste sig imidlertid hurtigt, at han totalt manglede evnen til at tilpasse sig i dette land, hvilket kastede ham ud i en dyb angstskabende krise af et sådan omfang, at han ikke så nogen anden udvej end at vende tilbage til Schweiz. Han meldte sig derfor til myndighederne i Neuchâtel ved udgangen af juni 2005, hvor han kontaktede læger, der kunne behandle hans psykiske problemer.

44. Klager henviser med hensyn til integrationen i Schweiz til, at han før fængslingen i 2002 regelmæssigt havde haft lønnet beskæftigelse. Han tilføjer, at et privat firma nu har udarbejdet en ansættelseskontrakt til ham, men at han afventer en arbejdstilladelse fra de kantonale myndigheder.

45. Klager henviser med hensyn til tilknytningen til sit hjemland og værtslandet til, at han ankom til Schweiz i en meget ung alder på grund af forældrenes tvangsudvandring. Forældrenes eksilproces skulle have medført et dybtgående brud med Tyrkiet. Han tilføjer, uanset hvor beklagelig hans opførsel i ungdomsårene og den tidlige voksenalder end var, at det var i Schweiz, at han opbyggede sin personlighed, sine sociale tilknytninger og referencer, idet han understreger, at han taler dårligt tyrkisk, – et sprog, som han ikke anser for sit socialiseringssprog.

46. Klager er overrasket over, at Regeringen på intet tidspunkt har dokumenteret udvisningsforanstaltningens ubestemte varighed, som syntes meget streng i betragtning af de begåede handlinger og det faktum, at summen af de afsagte domfældelser ikke nåede op på to år i alt. Han afviser i øvrigt Regeringens argument om muligheden for at anmode om ophævelse af udvisningen, idet de mange forgæves tiltag mellem 2004 og 2006 og de faktiske forhold i 2005 tværtimod viser, at sandsynligheden for et gunstigt udfald ad denne vej er meget lille.

47. På baggrund af ovenstående mener klager, at en ny udvisning til et land, som han næppe kender, ville resultere i en fuldstændig rodløshed ved at afskære ham fra det sædvanlige miljø og den nære familie, som han har bevaret meget tætte bånd til.

b) Regeringen

48. Regeringen bestrider klagers argumenter. Den henviser til, at udsendelsen fra schweizisk område er baseret på den føderale lov af 26. marts 1931 om udlændinges ophold og etablering, der var gældende på tidspunktet

for de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag (jf. ovenstående præmis 34). Ifølge Regeringen er denne lov, der offentliggøres i sin helhed, formuleret med tilstrækkelig præcision til, at de berørte personer kan forudse konsekvenserne af en kriminel handling.

49. Regeringen er overbevist om, at udvisningen af klager er berettiget af hensyn til sikkerheden for at forebygge uro eller forbrydelse og for at beskytte andres ret og frihed i henhold til Konventionens artikel 8, stk. 2.

50. Med hensyn til nødvendigheden af at udsende ham fra schweizisk territorium understreger Regeringen, at hans sag har været genstand for en detaljeret behandling ved to retlige instanser, nemlig forvaltningsdomstolen i kantonen Neuchâtel og forbundsdomstolen, som nøje har analyseret oplysningerne til fordel for den pågældende part.

51. Denne analyse kan ikke drages i tvivl i dag af klagers påstande om, at forbundsdomstolen ikke skulle have taget højde for den seneste udvikling i hans adfærd og dermed den markante reduktion af risikoen for gentagelse af strafbare forhold. Det er ifølge Regeringen i denne henseende tilstrækkeligt at henvise til klagers nye domfældelser i forhold til begivenhederne, der indtraf efter hans betingede løsladelse den 9. april 2003, samt forbundsdomstolens konstatering, ifølge hvilken han havde været uvillig til at følge den psykiatriske behandling, der blev påbegyndt under tilbageholdelsen, selv om forpligtelsen til at fortsætte behandlingen var forbundet med hans betingede løsladelse.

52. Regeringen henviser til, at klager gentagne gange er blevet dømt for talrige lovovertrædelser, hvoraf nogle kunne betegnes som alvorlige, og at udsættelsen af idømt frihedsstraf efterfølgende måtte tilbagekaldes to gange. Alvoren af hans sag bevidnes ved, at politiretten for distriktet Neuchâtel tre gange i den seneste tid – den 13. august 2002, den 20. juli 2005 og den 22. september 2005 – har afvist at gøre afsagte domme betingede. Regeringen bemærker ligeledes, at politiretten, selv om den ganske vist frafaldt voldsforbrydelsen over for klager i sin dom af 13. august 2002, alligevel lagde til grund, at han og en ven havde ”samlet medlemmerne af den angribende bande (...) og derefter indtog en aktiv og fremherskende rolle i togtet mod et diskotek, hvor der kollektivt blev begået overtrædelser mod personer og ejendom” (ordlyden i dom af 13. august 2002) og således frembragte atmosfæren, der lå til grund for knivstikket, hvis konsekvenser kunne have været fatale, hvis skadelidte ikke var blevet reddet af sin beskyttelsesvest (dom afsagt af den forbundsdomstolen, betragtning 3.1; ovenfor, præmis 18).

53. Forbundsdomstolen har i øvrigt henvist til, at selv om ingen af lovovertrædelserne alene kunne berettige udvisning, så viser rækken af begåede lovovertrædelser i sin helhed, at klager havde indledt en kriminel løbebane. Ifølge dommens ordlyd vidner disse lovovertrædelser om ”et menneske, der næppe er i stand til at løse konflikter og frustrationer på anden måde end ved vold” (betragtning 3.2).

54. Regeringen påpeger også, at de lovovertrædelser, for hvilke der er afsagt frihedsstraffe, strækker sig over en periode mellem 1994 og 2004, hvilket derfor også indbefatter perioden, der fulgte efter hans betingede løsladelse den 9. april 2003. Det kan derfor ikke hævdes, at hans efterfølgende adfærd skulle have været upåklagelig, eller at hans kriminelle periode skulle have været kort.

55. Med hensyn til den pågældende persons familiesituation henviser Regeringen til, selv om hans forældre samt hans to brødre, hvoraf den ene har opnået schweizisk statsborgerskab, bor i Schweiz, at klager selv hverken er gift eller har børn.

56. Med hensyn til fastheden af klagers sociale, kulturelle og familiemæssige tilknytninger til oprindelseslandet forekommer det ifølge Regeringen, at klager har nogen familiemæssig tilknytning til Tyrkiet, omend den er begrænset. Desuden finder Regeringen, at klager uden tvivl har et tilstrækkelig kendskab til det tyrkiske sprog efter at have boet sammen med sin familie. Desuden ville klagers tilbagesendelse til Tyrkiet under ingen omstændigheder betyde en afbrydelse af tilknytningen til forældrene, idet personlig kontakt fortsat vil være mulig i Tyrkiet på den ene side og i en vis grad endog i Schweiz. I henhold til artikel 11, stk. 4, i den føderale lov om udlændinges ophold og etablering kan den pågældende person begære en i det mindste midlertidig ophævelse af udvisningen (jf. ovenstående præmis 34). Disse bestemmelser giver endda mulighed for at begære endelig ophævelse, hvis han opfører sig korrekt.

57. Med hensyn til klagers helbred erklærer Regeringen med henvisning til en psykiatrisk erklæring af 25. oktober 2005 samt afgørelser, der er truffet af udlændingeenheden den 31. oktober 2005 og af kantonens økonomidepartement den 27. december 2005, at klager lider af en personlighedsforstyrrelse af borderline-typen, der vil kunne behandles terapeutisk korrekt i Tyrkiet. Regeringen henviser i øvrigt til, at klager selv har forsømt eller endog afvist den terapeutiske opfølgning, der havde til formål at hjælpe ham på dette punkt i Schweiz (dom afsagt af forbundsdomstolen, betragtning 3.4). Endelig er den påståede mangel på midler til at finansiere klagers medicinske behandling i Tyrkiet ikke overbevisende, da hans familie, der er bosat i Schweiz, vil kunne støtte ham i denne henseende.

58. Desuden er Regeringen af den opfattelse, at klagers arbejdssituation i Schweiz ikke i sig selv er et centralt element. Regeringen mener under alle omstændigheder, at arbejdssituationen kun kunne betegnes som usikker, ligesom forbundsdomstolen gjorde (dom, betragtning 3 b).

59. Regeringen, der henviser til, at Domstolen altid har sørget for at understrege, at den indklagede stat har visse skønsbeføjelser ved afvejning af samtlige interesser, der stod på spil, konkluderer, at de schweiziske myndigheder under hensyntagen til alt ovenstående ikke krænkede artikel 8

ved at udvise klager fra schweizisk territorium. Den understreger, at klager er idømt frihedsstraf af en varighed på henholdsvis 13 måneder, derefter 10½ måned – idet den strafudsættelse, der var forbundet med den sidste domfældelse, er tilbagekaldt – og at hans kriminelle aktivitet har strakt sig over en sammenhængende periode på 10 år.

2. Domstolens bemærkninger

60. Domstolen henviser til, at Konventionen ikke som sådan tillægger en udlænding ret til at indrejse eller opholde sig på et bestemt lands område. Den omstændighed, at en person nægtes indrejse i det land, hvor den pågældende persons nære slægtninge bor, kan imidlertid udgøre et indgreb i retten til respekt for familielivet, således som denne ret er beskyttet i medfør af Konventionens artikel 8, stk. 1, (jf. i denne henseende *Moustaquim mod Belgien*, dom af 18. februar 1991, præmis 193, serie A nr. 36).

61. Et sådant indgreb krænker Konventionen, hvis det ikke opfylder kravene i artikel 8, stk. 2. Det skal derfor efterprøves, om indgrebet var ”i overensstemmelse med loven”, berettiget af ét eller flere legitime mål i forhold til stk. 2 og ”nødvendigt” i et demokratisk samfund”.

a) ”I overensstemmelse med loven”

62. Det bestrides ikke, at klagers forbud mod indrejse i Schweiz var baseret på de relevante bestemmelser i den føderale lov om udlændinges ophold og etablering af 26. marts 1931 (se ovenfor, præmis 34).

b) Legitimt mål

63. Det bestrides i øvrigt ikke, at det pågældende indgreb tog sigte på mål, der er fuldt forenelige med Konventionen, dvs. ”forebyggelse af uro” og ”forbrydelse”.

c) ”Nødvendigt i et demokratisk samfund”

64. Med hensyn til spørgsmålet om nødvendigheden af at gøre et indgreb i et demokratisk samfund er det Domstolens opgave at afgøre, om foranstaltningen med det over for klager nedlagte forbud i den foreliggende sag har respekteret en rimelig balance mellem dels den pågældende persons interesse for tilstedeværelse og dels retten til respekt for privatliv og familieliv og på den anden side beskyttelse af den offentlige orden og forebyggelse af forbrydelser (*Boultif mod Schweiz*, nr. 54273/00, præmis 46, EMD 2001-IX, præmis 46, *Adam mod Tyskland* (dec.), nr. 43359/98, 4. oktober 2001, og *Amrollahi mod Danmark*, nr. 56811/00, 11. juli 2002, præmis 33).

i. Generelle principper

65. Der skal indledningsvist henvises til, at staterne i henhold til et hævdundet princip i folkeretten har ret til, uden at dette berører deres forpligtelser i henhold til traktater, at kontrollere udlændinges indrejse på deres jord (jf. blandt mange andre, *Abdulaziz, Cabales og Balkandali mod Det Forenede Kongerige*, dom af 28. maj 1985, serie A nr. 94, s. 34, præmis 67, *Boujlifa mod Frankrig*, dom af 21. oktober 1997, *Samlingen af domme og afgørelser 1997- VI*, s. 2264, præmis 42). Konventionen garanterer ikke en udlænding ret til at indrejse eller tage ophold i et specifikt land, og når de kontraherende stater varetager hvervet med at opretholde den offentlige orden, har de mulighed for at udvise en kriminel udlænding, der er lovligt indrejst og har lovligt ophold på deres territorium. De kontraherende staters afgørelser inden for området skal imidlertid, såfremt de måtte gøre indgreb i en ret, der er beskyttet i medfør af artikel 8, stk. 1, være nødvendige i et demokratisk samfund, det vil sige begrundet i hensynet til et tvingende samfundsmæssigt behov og navnlig stå i et rimeligt forhold til det forfulgte legitime mål (*Mehemi mod Frankrig*, dom af 26. september 1997, *Samling 1997-VI*, s. 1971, præmis 34, *Dalia mod Frankrig*, dom af 19. februar 1998, *Samling 1998-I*, s. 91, præmis 52, *Boultif*, nævnt ovenfor, præmis 46, *Slivenko mod Letland* [Storkammeret], nr. 48321/99, EMD 2003-X, præmis 113, og *Üner mod Nederlandene* [Storkammeret], nr. 46410/99, præmis 54, EMD 2006-...).

66. Domstolen har for nyligt fastslået, at disse kriterier gælder, uanset om en udlænding er indrejst i værtslandet som voksen eller i en meget ung alder, eller uanset om den pågældende person er født der. Den har ligeledes vurderet, selv om en række kontraherende stater har vedtaget love eller forskrifter, der foreskriver, at immigranter, der har været bosat på deres territorium i lang tid, navnlig når de blev født der eller er ankommet dertil i en ung alder, ikke kunne udvises på grundlag af tidligere straffedomme, at der ikke kan udledes en lige så absolut ret til ikke-udvisning af Konventionens artikel 8, hvis stk. 2 har en ordlyd, der klart tillader undtagelser fra de generelle rettigheder, der er garanteret i stk. 1 (*Üner*, nævnt ovenfor, præmis 55).

67. Selv om Konventionens artikel 8 under disse omstændigheder ikke tilkender en kategori af udlændinge en absolut ret til ikke-udvisning, viser Domstolens praksis imidlertid i rigt omfang, at der er omstændigheder, hvor udvisning af en udlænding udgør en krænkelse af denne bestemmelse (jf. f.eks. dommene i ovennævnte sager *Moustaquim*, *Boultif* og *Amrollahi, Beldjoudi mod Frankrig*, dom af 26. marts 1992, serie A nr. 234-A, *Yılmaz mod Tyskland*, nr. 52853/99, 17. april 2003, og *Keles mod Tyskland*, nr. 32231/02, 27. oktober 2005).

68. På grundlag af retningslinjerne for vurdering af en udsendelsesforanstaltning, som er iværksat af en kontraherende stat over for en udlænding, der som voksen er ankommet til staten, og defineret af

Domstolen i ovennævnte *Boultif*-dom (disse kriterier er stadfæstet og finpudset i ovennævnte *Üner*-sag, præmis 57), fastslog Domstolen på den ene side, at de samme kriterier *a fortiori* skulle anvendes over for andengenerationsindvandrere eller udlændinge, der er ankommet i deres tidlige ungdom, når de har stiftet en familie i værtslandet (*Mokrani mod Frankrig*, nr. 52206/99, præmis 31, 15. juli 2003, og *Üner*, nævnt ovenfor, præmis 58). Når dette ikke er tilfældet som i den foreliggende sag, fandt Domstolen derimod, at der kun skulle tages hensyn til følgende forhold (*Benhebba mod Frankrig*, nr. 53441/99, præmis 33, 10. juli 2003, og *Mokrani*, nævnt ovenfor, præmis 31):

- arten og alvoren af den af klager begåede kriminalitet
- længden af klagers ophold i det land, som vedkommende skal udvises fra
- den tid, der er forløbet mellem lovovertrædelsen og den anfægtede foranstaltning, samt den pågældende persons adfærd i denne periode og
- fastheden af klagers sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og modtagerlandet.

69. Domstolen har med hensyn til det sidste punkt præciseret, at den underliggende årsag til afgørelsen om at lade varigheden af en persons ophold i værtslandet være én af de faktorer, der skal tages i betragtning, ligger i antagelsen om, at jo længere tid en person bor i et bestemt land, jo stærkere er tilknytningen til dette land og jo svagere er tilknytningen til hjemlandet. Det forekommer på baggrund af disse overvejelser indlysende for Domstolen, at den skulle tage højde for den særlige situation for udlændinge, der har tilbragt det meste om ikke hele deres barndom i værtslandet, og som er opvokset og uddannet der (*Üner*, nævnt ovenfor, 58).

70. Domstolen har understreget vigtigheden af dette sidste punkt med hensyn til immigranter, der har tilbragt størstedelen af deres liv i værtslandet. I et sådant tilfælde bør det reelt bemærkes, at de modtog deres uddannelse der, fik størstedelen af deres sociale tilknytninger der og derfor udviklede deres identitet der. Da de er født eller ankommet til værtslandet på grund af deres forældres emigration, har de normalt deres vigtigste familiemæssige tilknytning der. Nogle af disse immigranter har endog kun bevaret nationalitetstilknytningen til fødelandet (*Benhebba mod Frankrig*, nr. 53441/99, præmis 33, 10. juli 2003, *Mehemi*, nævnt ovenfor, præmis 36, og *Boujlifa*, nævnt ovenfor, s. 2264, præmis 44, og, *a contrario*, *Bouchelkia mod Frankrig*, dom af 29. januar 1997, *Samlingen af domme og afgørelser 1997-I*, og *Baghli mod Frankrig*, nr. 34374/97, EMD 1999-VIII, nævnt ovenfor, henholdsvis præmis 50 og præmis 48).

71. Der skal endelig ligeledes tages højde for de særlige omstændigheder ved den foreliggende sag (*Boultif*, nævnt ovenfor, præmis 51), såsom f.eks.

forholdene af medicinsk karakter i den foreliggende sag samt proportionaliteten af den anfægtede foranstaltning og indrejseforbuddets midlertidige eller endelige karakter.

ii. Anvendelse af disse principper i den foreliggende sag

– Arten og alvoren af den af klager begåede kriminalitet

72. Domstolen bemærker indledningsvist, at den relevante dato for vurdering af ovennævnte kriterier i den foreliggende sag, 21. maj 2004, er datoen for forkyndelse for klager af den endelige dom fra forbundsdomstolen, der stadfæster inddragelsen af hans opholdstilladelse (se *mutatis mutandis*, *Yildiz mod Østrig*, nr. 37295/97, præmis 34, 31. oktober 2002).

73. Domstolen bemærker for det første med hensyn til ”alvoren” af den af klager begåede kriminalitet, at han i 1997 og 1999 blev idømt betinget fængsel i to og en halv måned og seks måneders fængsel for trusler, chikane, alvorlig overtrædelse af færdselsreglerne, legemsbeskadigelse, voldshandlinger, tyveri, hæleri, røveri, materiel skade og andre formueforbrydelser. Han blev igen i 2002 idømt fem måneders ubetinget fængsel ledsaget af udvisning uden udsættelse fra schweizisk territorium i syv år for oprør og overtrædelse af våbenloven, dvs. lovovertrædelser begået i 2000. Han blev endelig i 2005 igen idømt fængsel to gange i henholdsvis tre og to måneder. Den samlede længde af frihedsstraffen (i alt 18½ måned) er således langt fra ubetydelig.

74. Domstolen er ligeledes opmærksom på, at de kriminelle aktiviteter strakte sig over en betydelig periode (1994-2004) (jf., *a contrario*, *Moustaquim*, nævnt ovenfor, s. 19, præmis 44), og at de to strafudsættelser 12. november 1997 og 10. november 1999 blev tilbagekaldt på grund af klagers fortsatte kriminelle handlinger. Samtidig bemærker Domstolen, at nogle af de handlinger, der tilskrives klager, kan dateres tilbage til hans ungdomsår og andre til en relativt ung alder (jr. i denne henseende ligeledes *Moustaquim*, nævnt ovenfor, præmis 44, *Yildiz*, nævnt ovenfor, præmis 45, og *Yilmaz mod Tyskland*, nr. 52853/99, præmis 46, 17. april 2003). Derudover afsagde myndigheden med ansvar for værgemål i distriktet Neuchâtel domme af 12. november 1997 og 10. november 1999. Således falder i det mindste nogle af de lovovertrædelser, som klager har begået, ind under ungdomskriminalitet. I denne henseende bemærker Domstolen, at erfaringerne ifølge FN viser, at ungdomskriminalitet har tendens til at forsvinde hos de fleste personer ved overgangen til voksenlivet (jf. stk. I, 5, litra e, i FN's retningslinjer for forebyggelse af ungdomskriminalitet (Riyadh-retningslinjerne), der er vedtaget og proklameret af generalforsamlingen i dennes resolution 45/112 af 14. december 1990).

75. Det kan med hensyn til ”arten” af de klager begåede lovovertrædelser ikke bestrides, at dommen for legemsbeskadigelse er til skade for ham. Det ser derimod med hensyn til overtrædelse af våbenloven ud til, at den udelukkende bestod i besiddelse af en tåregasspray. Det er desuden ikke fastslået, at det var klager, der stak én af sikkerhedsvagterne ned under felttoget mod en natklub den 5. marts 2000 (dom afsagt af forbundsdomstolen, betragtning 3.1; ovenfor, præmis 18). Overtrædelserne af færdselsloven udgør utvivlsomt en potentiel fare, men de skal ikke desto mindre vurderes i lyset af de relativt milde sanktioner, der normalt ifaldes (jf. i denne henseende *Keles*, nævnt ovenfor, præmis 59, og *Yildiz*, nævnt ovenfor, præmis 45).

76. I lyset af sammenlignelige sager skal domfældelserne over klager vurderes korrekt både med hensyn til deres alvor og de i sidste ende pålagte sanktioner (jf. *a contrario*, *Mokrani*, nævnt ovenfor, præmis 32, *Benhebb*, nævnt ovenfor, præmis 34, C. mod Belgien, dom af 7. august 1996, *Samling* 1996-III, s. 924, præmis 35, *Dalia*, nævnt ovenfor, s. 92, præmis 54, *Baghli*, nævnt ovenfor, præmis 8 *in fine*, og *Jankov mod Tyskland* (dec.), nr. 35112/97, 13. januar 2000, *Bouchelkia*, nævnt ovenfor, s. 65, præmis 50-53, *Boujlifa*, nævnt ovenfor, s. 2263 m.fl., præmis 44, og *Üner*, nævnt ovenfor, præmis 18).

– *Varigheden af klagers ophold i Schweiz*

77. For så vidt angår varigheden af opholdet i det land, hvorfra klager skal udvises, bemærker Domstolen, at klager, der er født den 18. december 1980, ankom til Schweiz den 21. september 1986, dvs. inden han var seks år gammel. På tidspunktet for forbundsdomstolens dom af 3. maj 2004 var han 23½ år gammel. Han havde dermed tilbragt mere end 17½ år i Schweiz.

– *Den tid, der er forløbet mellem lovovertrædelserne og den anfægtede foranstaltning, samt den pågældende persons adfærd i denne periode*

78. Med hensyn til den tid, der er forløbet fra lovovertrædelserne blev begået, til det tidspunkt, hvor den anfægtede foranstaltning blev endelig, såvel som den pågældende persons adfærd i denne periode, bemærker Domstolen, at klagers kriminelle handlinger strakte sig over en betydelig periode. De nationale instanser har ligeledes gentagne gange konstateret, at han ikke udviste bevidsthed om sine kriminelle handlinger, og at han havde nægtet at følge psykoterapien (jf. i denne henseende *Keles*, citeret ovenfor, præmis 60).

– *Fastheden af klagers sociale, kulturelle og familiemæssige tilknytning til værtslandet og modtagerlandet.*

79. For så vidt angår de særlige tilknytninger, som klager har til sit værtsland, bemærkede forbundsdomstolen, at han havde haft hele sin skolegang og boet det meste af sit liv i Schweiz, hvor hans forældre og hans

brødre også er bosat. Den ene af hans brødre har schweizisk statsborgerskab. Selv om der på den anden side er en vis uenighed mellem parterne om klagers arbejdsmæssige integration i Schweiz (ovenstående præmis 44 og 58), finder Domstolen sig ikke forpligtet til at tage stilling til dette anliggende.

80. Sammenlignet med disse forhold, der til trods for klagers kriminelle aktivitet viser en vis integration i Schweiz, forekommer de sociale, kulturelle og familiemæssige tilknytninger, som han opretholder til Tyrkiet, at være meget ubetydelige. Det fremgår af sagsakterne, at klager kun har opholdt sig 1½ måned i landet i juni og juli 2002, og at kun hans bedstemor stadig bor der. Domstolen er ikke overbevist om, at det korte ophold i Tyrkiet efter klagers første udsendelse, – en foranstaltning, der anfægtes i nærværende klage, kan tages i betragtning. Det er desuden er ikke sikkert, at klager har et tilstrækkeligt kendskab til det tyrkiske sprog. Selv om forholdet mellem forældre og voksne børn ikke er omfattet af beskyttelsen i artikel 8 uden påvisning af ”yderligere afhængighedsforhold mellem dem ud over almindelige følelsesmæssige bånd” (jf. *mutatis mutandis*, *Kwakyé-Nti og Dufie mod Nederlandene* (dec.), nr. 311519/96, 7. november 2000), bemærker Domstolen ligeledes, at forbundsdomstolen selv erkendte, at klagers familiemæssige tilknytning til Tyrkiet var meget mindre betydningsfuld end hans tilknytning til værtslandet. Domstolen har i øvrigt på ingen måde rejst tvivl om, at klager ville ”få betydelige vanskeligheder, hvis han vendte tilbage til Tyrkiet”.

– Særlige forhold i sagen: sagens medicinske aspekt

81. Domstolen bemærker, at der i en rapport fra det psykosociale center i Neuchâtel af 14. januar 2003 rapporteres om ”en følelsesmæssigt labil personlighedsforstyrrelse med impulsive elementer og borderline såvel som fobisk angstlidelse” hos klager ved truslen om tilbagesendelse (dom afsagt af forbundsdomstolen, betragtning 3.4.2; ovenfor, præmis 18). Det er i øvrigt i et brev fra familiens læge af 21. januar 2003 bekræftet, at klager er opvokset i et voldeligt og ikke særligt stimulerende miljø, og det understreges, at en udvisning ville fjerne ham fra de beroligende og strukturerende forhold, der er etableret de senere år (*ibidem.*).

82. Parterne i den foreliggende sag har forskellige meninger om dette punkt. Klager hævder, at hans sygdom, der har udmundet i selvmordsforsøg, ikke ville kunne behandles tilstrækkeligt i Tyrkiet (jf. ovenstående præmis 42). Regeringen hævder til gengæld det modsatte og mener, at hans familie lige såvel kunne støtte ham økonomisk fra Schweiz. Den understreger i øvrigt, at klager i vidt omfang har afvist den psykiatriske behandling, der er ordineret til ham (jf. ovenstående præmis 57).

83. Domstolen udelukker ikke, at klagers helbredsproblemer kan behandles på passende vis i Tyrkiet. Den er ligeledes opmærksom på, at

klager i det mindste i starten ignorerede den ordinerede behandling. Samtidig finder Domstolen, at klagers forstyrrelser, som Regeringen i øvrigt på ingen måde har rejst tvivl om, selv om de ikke i sig selv er tilstrækkelige til at retfærdiggøre et særskilt klagepunkt i henhold til artikel 8, ikke desto mindre udgør et yderligere aspekt, der sandsynligvis vil gøre det endnu sværere for klager at vende tilbage til sit hjemland, hvor han næppe har noget socialt netværk.

– *Udsendelsesforanstaltningens definitive karakter*

84. Domstolen skal til vurdering af den anfægtede foranstaltnings proportionalitet tage højde for den midlertidige eller endelige karakter af forbuddet mod ophold i Schweiz.

85. Domstolen bemærker, at politiretten samt den strafferetlige afdeling ved kassationsdomstolen i kantonen Neuchâtel i den foreliggende sag beordrede udvisning af klager i en periode på syv år (jf. ovenstående præmis 11). På den anden side blev den administrative udvisning af klager beordret af udlændingeenheden i kantonen Neuchâtel i en ubestemt periode (jf. ovenstående præmis 15). Domstolen bemærker, at klagers klage er rettet mod den administrative udvisning, hvis tidsbegrænsede varighed Domstolen finder særdeles streng (jf. som eksempler på sager, hvor den endelige karakter af det nedlagte forbud blev beordret af Domstolen til støtte for konklusionen om, at foranstaltningen var uforholdsmæssig: *Ezzouhdi mod Frankrig*, nr. 47160/99, præmis 34, 13. februar 2001, *Keles*, nævnt ovenfor, præmis 65, *Yilmaz*, nævnt ovenfor, præmis 48, og *Radovanovic mod Østrig*, nr. 42703/98, præmis 37, 22. april 2004; og *a contrario* sager, hvor den anfægtede foranstaltningens begrænsede varighed bidrog til, at den blev betragtet som forholdsmæssig: *Benhebba*, nævnt ovenfor, præmis 37, *Jankov*, nævnt ovenfor, og *Üner*, nævnt ovenfor, præmis 65). Hvad angår den pågældende persons mulighed for at anmode om en midlertidig eller endelig ophævelse af udvisningen, finder Domstolen, at denne mulighed for øjeblikket er rent spekulativ.

86. I betragtning af ovenstående og navnlig den relative grovhed af domfældelserne mod klager, hans svage tilknytning til hjemlandet og den endelige karakter af udsendelsesforanstaltningen finder Domstolen, at den indklagede stat ikke kan anses for at have foretaget en rimelig afvejning mellem klagers og hans families interesser på den ene side og statens egen interesse i at kontrollere indvandringen på den anden.

87. Der er følgende sket en krænkelse af artikel 8.